

Той дигна вежди замисленъ, чуждъ, далеченъ, загубенъ за всичко наоколо. Хорото продължи, бавно, съ лека скокливостъ, следъ това внезапно се пречупи въ буенъ устремъ, като лудъ вихъръ. Потъмнѣха лицата на девойки-титъ, облѣни съ гореща кръвъ. Дѣхътъ имъ се учести, пѣстровезанитѣ ризи буйно се повдигаха надъ млада грѣдь. Плеснаха съ рѣце, плитките имъ политнаха въ въздуха. После отново затихна играта въ кротки стѣпки. Добромиръ се заслуша неволно въ словата на млинарката:

— Ако не успѣемъ да съберемъ за димнина и десеткъ, прекупувачътъ ще ни продаде стаса и ще станемъ парици! Горко намъ! И отъ миналата година се е събралъ кумеркъ до десетина златици. Тази зима студоветѣ дойдоха късно, чакъ следъ Водици, та помръзнаха всички посѣви. Какво ще се прави — не знамъ. Напоследкъ мелимъ само брашно за боярските опълчения безплатно... А и безъ това ни дирятъ само нѣкаква малка неправота, за да повелятъ казнь и тъмница. Нали сме за тѣхъ скверни еретичи, гледатъ на насъ по-зле отколкото на скота...

Сестра Ива отвѣрна:

— Нека бѣде света паметъта на попъ Богомилъ. Той първи отвори очитѣ на людетѣ, къде да дирятъ друма на спасението. Едно време сѣ теглили отъ зли нагоди, ала не сѣ знаели словеса за мъдростъ и утеха. Сега поне, всички ние, които страдаме дружно, знаемъ дружно да се бранимъ. Малко търпение още...

Въ синята свѣтлина на нощта се носѣше скокливиятъ припѣвъ:

Тури му седло отъ сребро

Тури му златни зенги *новори*

Тури му юзда отъ звезда...

Месецътъ се изкачваше все по-високо, като огромно ясно око, което замислено наблюдава свѣта. Добромиръ се отправи пакъ къмъ млината. Дълбоката тишина, прекъсната отъ време на време отъ игривитѣ гласове на момичетата, уханиятъ вѣтъръ, кротостъта на посребренитѣ баири и поляни — всичко напояваше сърдцето му съ тънка, рушителна отрова. Той се хвърли връзъ дѣсчения корабъ